

skaarent paa, om der et enkelt Sted skulde gaa en lille Smule Trafik fra Statsbanen, naar Folk blot blive saa meget bedre betjente ved den ny Bane. Jeg har nu den Tro, at Sidebanen fra Ølst til Hornslet ikke i nævneværdig Grad vil blive en Rovbane. Det ærede Medlem for Randers Amts 3die Valgkreds har ganske Ret i, at naar de Folk, som skulle have Gavn af denne Bane lige tæt ind mod Østbanen, altsaa Ryomgaard—Aarhus-Banen, skulle til Randers, køre de ikke med Statsbanen f. Eks. fra Hornslet eller Mørke over Ryomgaard. Nej, de spænde for deres egen Vogn og køre ad Landevejen til Randers. Det er sikkert i alt væsentligt den Maade, hvorpaa Folk der i Øjeblikket komme til Randers. Naar det er Tilfældet, kan der jo ikke blive Tale om, at man her vil tage Trafikken fra Statsbanerne, man tager den fra Landevejstrafikken, og det er et Gode. Altsaa, Trafikken til Randers kan ikke blive ringere, i alt Fald ikke nævneværdigt. Men saa Trafikken til Aarhus? Ja, heller ikke den vil vel blive ringere. Thi Folk fra de Egne, som ligge tæt ind mod Statsbanen Aarhus—Ryomgaard, ville ganske utvivlsomt ligesom nu benytte Statsbanen til Aarhus, de køre maaske det sidste Stykke Vej til Hornslet med den elektriske Bane, stige om og gaa over, til Statsbanen. For saa vidt bliver det altsaa en Fødebane til Statsbanen. Men gaa vi saa lidt længere bort, f. Eks. til Byerne Lemmer, Lime, osv., de Byer, som det ærede Medlem for Randers Amts 3die Valgkreds har omtalt, tror jeg aldrig, det vil kunne falde Beboerne der ind at benytte den elektriske Bane ind til Aarhus. De skulle nemlig for at benytte den køre et langt Stykke mod Randers til Ølst for derefter at dreje om med den elektriske Bane Syd paa til Aarhus. Altsaa, i hvilken Retning jeg end ser, enten jeg ser paa Trafikken til Randers eller paa Trafikken til Aarhus, forekommer det mig ikke, at der her i nævneværdig Grad kan være Tale om en Rovbane, og da det ikke er Tilfældet, kan jeg med fuldgod Samvittighed indtrængende anbefale det høje Ting at stemme for Flertallets Ændringsforslag under Nr. 37.

Om selve Lovforslaget som Helhed skal jeg ganske kort udtale, at jeg anser det for det for Landets Velfærd betydningsfuldeste Lovforslag, jeg endnu har set i den korte Tid, jeg har været Rigsdagsmand. Der er ingen Tvivl om, at et saadant Forslag, der grundlægger Landets Banevæsens Udvikling i de første 20 Aar,

har overordentlig Betydning for Landets økonomiske Trivsel. Der er ogsaa blandt de andre Ting, som ere for i Rigsdagen i disse Tider, Sager, som have overordentlig stor Betydning, men jeg tror i Virkeligheden, at dette vil komme til at præge Landet mest.

Jeg maa have Lov til at udtale min Glæde over, at vi her ere naaede til Anerkendelse af Værdistigningsskattens store Princip, selv om det under de foreliggende Forhold paa to Maader kun bliver stykkevis. For det første paa den Maade, at det kun bliver en vis Del af Landet, der bliver inddraget under denne Skat, og dernæst paa den Maade, at det bliver en Skat, der i Tidens Løb maa betales ud, med andre Ord ikke en permanent Skat. Begge Dele ere for mig, om jeg saa maa sige, Skavanker ved selve Værdistigningsskattens Princip, men som Forslaget her foreligger, under de Forhold hvorunder det er kommet frem, kan der ikke være Tale om at gøre Afgiften almindelig over hele Landet eller permanent, og naar man ikke kan det, siger jeg: Lad os tage det, vi kunne faa, den delvise Værdistigningsskat. Den hilser jeg med Glæde.

Brorsen: For dette talrige og interesserede Auditorium skal jeg fatte mig i størst mulige Korthed, for at den tilsyneladende store Interesse for den Sag, vi behandle, ikke skal svækkes. Jeg maa sige, at første Gang, jeg fik fat i Betænkningen, blev jeg i højeste Grad forbavset. Jeg var ved at komme i Tanke om, at baade gode og onde Magter i Virkeligheden havde sammensvoret sig mod mig og min Valgkreds, idet det lille Forslag, der fremkom fra Regeringen under Nr. 30 i § 6, var udeladt, fuldstændig skubbet ud fra Udvalgets Side. Imidlertid var den første Bemærkning, som den ærede Ordfører fremkom med, en Undskyldning, fordi det i Virkeligheden slet ikke var Udvalgets Mening at ville udskyde denne Bane fra Ribe mod Øst til Landgrænsen. Jeg skal derfor ikke spille mange Ord paa den, men kun takke Udvalget, fordi det har optaget denne lille Bane, som blandt saa meget andet maaske ogsaa kan faa sin nationale Betydning.

Jeg kan ogsaa takke Udvalget, fordi det har fastholdt, at Bramminge skal være Endepunktet for den midtjydske Længdebane. Jeg kunde have ønsket, at man havde rykket den lidt længere frem, idet jeg tror, at det er den Bane af alle dem, der her ere foreslaede, som i Virkelig-